Skandinaviens Stjerne.

Organ for de sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

6. Aarg. Nr. 8. *Den 15. Januar 1857.* Priis: 6 Sk. pr. Expl.

Mormonismens Fremgang.

(Fra „the Western Standard.")

Det synes at være een af *Mormonismens* mærkværdige Særkjender, at den fremstilles saa besynderligen fordreiet. Fra Prædike- og Talerstolen, saavelsom ved den verdslige og religiøse Presse er de skamligste Usandheder og de meest paafaldende Urimeligheder bleven publiserede angaaende Mormonismens Grundsætninger, som om „Flittigheden i at udsprede onde Rygter kunde godtgjøre sammes Urimelighed."

Naar deres Fjender taler om dem enten forblindede ved Uvidenhed, eller partiskgjorte ved Fordom, søger de at laste den paa alle Maader. For at nedsætte den og tilintetgjøre dens Indflydelse er for Nogle ingen Bagtalelse for afskyelig, ingen falsk Slutning for overfladisk, intet Udtryk for skammeligt og intet Rygte for ugrundet. Paa den anden Side, naar den ved en næsten forunderlig Taabelighed finder en Ven udenfor dens eget Samfund, kunde det næsten synes, at ingen Lovtale var for overdreven, som om den vilde paatvinge den Slutning, at den hverken kan gjøre sig maadelig elsket eller svagt hadet.

At *Mormonismen* har vundet Fremgang, kan Ingen bestride. Født, ligesom igaar, har den dog allerede gaaet over den halve Jord; dens Grundsætninger er bleven forkyndte og dens Skrifter udspredte i Klodens fire Qvarterer. Mormons Bog er bleven oversat paa Engelsk, Fransk, Tydsk, Italiensk, Dansk, Welsk og Havajisk. Tusinder annammer dens Læresætninger og glæder sig ved Kundskaben om deres Sandhed i disse og andre Lande, og alt dette er næsten Gaardagens Værk.

For sexogtyve Aar siden forsamledes sex Personer i en liden Tømmerhytte, og Joseph Smith, en ulærd Yngling, organiserede Jesu Christi Kirke af Sidste Dages Hellige. Hans Aand, opflammet af guddommelig Aabenbarings Aand, forudsagde for den begyndende Kirke stor Fremgang; hans Prophetier overgik de faa Troendes fyrigste Forventninger; endog Joseph Smith kunde neppe have opfattet, hvor vidunderligen

hans Forudsigelse vilde opfyldes. Den Fremgang *Mormonismen* har nydt, har været en vedvarende Række af Triumfer, haardt tilkæmpede og lovligen vundne; den har maattet stride mod de meest Begavedes Opposition; de Indflydelsesrige har forkastet den; Talere har deklameret imod den; Kritikere har forsøgt at overvælde den med Foragt; de skammeligste og meest opirrende Løgne har været satte i Omløb angaaende den; og naar Menneskene saae, at den, trods de nævnte Midler, tiltog i Antal og Indflydelse, anvendte de physiske Beviser, nemlig: Mordbrand, Snigmorderens Dolk, Riflen og Bajonetten; de bestræbte sig for at udrydde Tilhængerne, naar de fandt, at de ikke kunde gjendrive Principerne, men med hvilken Fremgang? Fra Ruinerne af Kirtland, Independence og Nauvoo har *Mormonerne* forøget sig, saa at de Sex fra 1830 er blevne til Hundredetusinder i 1856, hvoraf over 70,000 Personer er forsamlede i Utah's Dale, som nu forlanger af Federal-Regjeringen at blive optagne i Unionen som Republikkens sidste Barn.

Hvoraf kommer det, at de saaledes har vundet Fremgang? Verdslig Indflydelse tiltog med dem; de var nogle faa Adspredte; de blev et Distrikt og forøgedes til en organiseret Stads-Commune; da de blev nedtraadte, deres Hovedmænd myrdede, deres Eiendomme beslaglagte og ødelagte, forlod de Nauvoo nøgne og forhungrede. De flyede for Menneskenes Hevngjerrighed til Ørkenen og blev et Territorium, og nu, trodsende løgnagtige Skribleres Ondskab, høitstaaende Fjenders Bagvaskelser og Manges Hadefuldhed, vedbliver de fremdeles at forøges til Alles Forbauselse.

Hvilke Midler har de anvendt? Mennesker i vore Dage drives af Frygt for Tab og Attraaa efter Vinding. Var det Vinding, som *Mormonismen* havde at tilbyde Menneskene? Deres Hjem skulde ødelægges, deres Navne udkastes som onde, de havde at byde en Verden af Fjender Spidsen, og de Faa, som forhen var deres Venner, skulde forlade dem; den lille Formue, de havde arbeidet sig til, den lille Agtelse, de havde erhvervet, og den lille Indflydelse, de havde vundet, Alt maatte opgives, og for hvad? Een af vore Modstandere siger os: „overdrevne Fabler, skændigt Bedrageri, grov Sandselighed og fæle Vederstyggeligheder.“ At sige, at Joseph Smith eller hans Tilhængere skulde være istand til at forlede Individer i hundredetusindviis af forskjellige Gemytter, fra forskjellige Lande, talende forskjellige Sprog, til at forglemme alle deres gamle Traditioner, sønderrive de dyrebare Slægtskabsbaand, forlade deres hyggelige Hjem, bortjage naturlige Fordomme, qvæle nationale Medfølelser, og drage midt under Farer og Besværligheder Tusinder af Mile over Hav og over Land, og maaskee i Enden udholde Sorg og Nød og muligen Død, og alt dette for intet Andet end Fabler og tomt Bedrageri, vilde være at sige, at han udførte et større Mirakel end nogensinde fandt Sted i Oldtiden.

Indrømmende for et Øieblik, at de, forledte med Hensyn til Sandheden af Grundsætningerne og bedragne ved falske Fremstillinger, kom til Utah i det Haab at

finde en Himmel af Reenhed og et Paradiis for Hvile, ved hvilken hemmelig Magt er Brigham Young og hans Medbrødre istand til at tilbageholde dem der? Hvoraf kommer det, at saa mange Forsøg til at blotstille *Mormonismen* har alle været saa kraftesløse og uvirksomme til at standse Fremgangen af den mægtige Strøm? Har Brigham den Magt til aldeles at besmitte og fordærve alle Hjerter, som kommer indenfor Omraadet af hans Indflydelse? Enten maa vi erkjende dette, eller at Principerne, han lærer, er rene.

Nogle, som saae Josephs Fremgang, have tilfredsstillet sig selv med en Skuldertrækning og et Haansmiil, og sagt: „Mahomeds Fremgang var ligesaa mærkværdig, Joseph er Amerikas Mahomed.“ Hvor meget end det Glimrende i denne nye Tanke maa tiltale den Uagtpaagivende og Overfladiske, kan dog ingen Læser af Historien indrømme den nogen Vægt — thi den er usand. Joseph Smith adskiller sig væsentligen fra Mahomed, for det første ved de Bevæggrunde han fremsatte; for det andet ved de Midler han brugte. Mahomed saae verdslig Forfremmelse, Navnkundighed og Magt foran sig, og blev en Forandrer af sit Lands Institution, en Krænker af sit Lands Love, en oprørsk Kuldkaster af det regjerende Dynasti. Joseph saae foran sig en ødelagt Agtelse, Fattigdom og Møie; han var en varm Elsker af sin Nations Frihed, en fast Opholder af sin Nations Regjering, en uforfærdet Forfægter af Republikanismen, og under de heftigste Forfølgelser mod ham, var hans stadige Raab: „Unionen har ikke syndet imod mig.“ Mahomed tilbød sine Tilhængere Paschaliker (Statholderskaber), Vizierskaber (Ministerposter), mægtige Embeder med store Indtægter, Regjeringen over afhængige Provindser, og Befalingen over store Krigsrustninger; medens Joseph Smith ligefrem med Christi Evangelii Simpelhed, tilbød Lidelser og Trængsler i dette Liv, og kun evig Lyksalighed i den tilkommende Verden.

De adskiller sig ogsaa i de anvendte Midler. Hos Mahomed var det Koranen eller Døden! hos Joseph var det Evangeliet og sandsynligviis Døden. Hos den Ene var Straffen at forkaste ham Døden; hos den Anden kunde Døden blive Straffen for at antage ham. Hos den Ene var Sværdet og Landsen Midlerne; hos den Anden Prædikningen af ligefremme Principer ved ligefremme Mænd.

Vi er altsaa nødte til at uddrage den Slutning, at saa stor er Forskjellen mellem de To, at, dersom Maaden at vinde Fremgang paa, var antaget af Mahomed, da maatte det, menneskeligt talt, mislykkes for Joseph. Men som det ikke er mislykket for ham, saa maa hans Fremgang skrive sig fra høiere Midler end menneskelige. Fremtidens Forhaabninger kan altid med Rette begrundes ved det Forbigangnes Historie. Dette er filosofisk rigtigt, og bedømmende *Mormonismen* efter dens Fremgang hidindtil, hvad maa det saa blive herefter? Dersom Antallet i 26 Aar har forøget sig fra sex Personer til flere hundredetusinde, hvad vil da Forøgelsen blive fra disse i de følgende 26 Aar. Mange Avisskrivere raaber: „Stop deres Fremgang,“ „hold dem indenfor Utahs Grændser.“ Mine Herrer! de raabte allerede „Stop“ for 26 Aar siden og med hvilket Resul-

tat? I Mormonismens Barndom blev moralske Midler brugte til at standse dens Fremgang, men de slog feil; physisk Magt blev forsøgt, og omendskjøndt den ødelagte vore Stæder, kunde den dog ikke dræbe de levende Principer, som besjælede vort Folk, — hvad der altsaa mislykkedes i dens Barndom, vil ikke lykkes i dens Manddom. Den eneste Maade til at hæmme *Mormonismens* Fremgang paa, mine Herrer, er, at standse Jehovas Arm, som allerede har ledet den til dens nærværende høie Standpunkt.

Guds Regjering

af *John Taylor.*

(Fortsat fra Pagina 103.)

Fjerde Capitel.

Hvad er Mennesket? Hvad er dets Bestemmelse, og Forhold til Gud?

Da vi i det foregaaende Capitel har viist, at Guds Regjering er fuldkommen, hvor han regjerer alene, at Menneskenes Regjering er ufuldkommen, og har frembragt Forvirring og Elendighed, og at Menneskenes Planer er ikke tilstrækkelige til atter at gjøre Verden skikket til Lyksalighed, og til Opfyldelsen af den Hensigt hvorfor den blev skabt, paahviler det os nu at efterspore den Maade, paa hvilken dette kan og vil blive udført; thi der er en Tid omtalt i Skriften, da der skal blive en Retfærdigheds Regjering.

For det Første vil vi da spørge: Hvem og hvad er Mennesket? hvad er dets Bestemmelse, og dets Forhold til Gud? Thi, førend vi kan rigtig forklare Beskaffenheden af Regjeringen, vil det være nødvendigt at udfinde det Væsens Natur, som skal regjeres.

Hvad er da Mennesket? Er det kun et timeligt og jordisk Væsen, og synker det hen i Forglemmelse, naar det døer? Bliver det tilintetgjort? eller har det en Aand ligesaa vel som et Legeme? Dersom det Første er Tilfælde, da har Mennesket Rettighed til alene at ordne sine egne Affairer, at danne sin egen Regjering, og at følge den Løbebane, som synes bedst for det; men dersom det ikke er saaledes, bliver Sagen anderledes. Jeg ønsker ikke her at indlade mig paa en filosofisk Undersøgelse over denne Gjenstand, men da jeg, for Nærværende, skriver for dem, som tro paa Bibelen, vil jeg mere indskrænke mig til den. Jeg vil fremsætte, at Mennesket er et evigt Væsen, bestaaende af Legeme og Aand; dets Aand existerede førend det kom her; dets Legeme existerede sammen med Aanden i Tiden, og efter Døden existerer Aanden uden Legemet. I Opstandelsen skal Legemet og Aanden tilsidst blive forenede; og der udfordres, saavel i Tiden som i Evigheden, baade Legeme og Aand for at udgjøre et *fuldkomment* Menneske.

Jeg veed der er dem, som antager, at Menneskets Aand faaer

Tilværelse med dets Legeme, og at Fornuft og Aand blive organiserede samtidigt med Legemet; men vi læser, at da Gud skabte Mennesket, skabte han det af Jordens Støv; han gjorde det i sin egen Lignelse. Mennesket var da et livløst Legeme; sidenefter „indblæste han ham Livets Aande,“ og „Mennesket blev en levende Sjæl.“

Førend denne Aand blev given var han død, livløs; og naar denne Aand bliver borttagen, er han igjen livløs; og lad ikke Nogen sige, at Legemet er fuldkomment uden Aanden; thi i det Øieblik Aanden forlader Legemet, ligemeget hvor fuldkommen dets Organisation end kan være, er Mennesket livløst, og berøvet Forstand og Følelse: „det er Aanden, som giver Liv.“ Derfor finder vi, at da Jarius Datter var død, kom hans Tjenere, og sagde: „Din Datter er død, umag ikke Mesteren;“ men da hun blev opvakt, siges der; „hendes Aand kom igjen, og hun stod strax op.“ Luc. 8, 55. Da hendes Aand var borte, var Legemet dødt; da den vendte tilbage, blev Legemet levende. „Moses talte til Herren og sagde: „Vilde Herren, alt Kjøds Aanders Gud sætte nu en Mand over Menigheden.“ 4 Moseb. 27, 16. Atter, da Herren talte til Jeremias, sagde han: „Før jeg dannede Dig i Modersliv, kjendte jeg Dig,“ 1 C. 5 V. Jeg vil nu spørge: Hvad Deel af Jeremias kjendte han? Det kunde ikke være hans Legeme, thi det havde ikke faaet Tilværelse; men han kjendte hans Aand, thi: „han var hans Aands Fader.“ Herren taler til Job og siger: „Hvor var Du, der jeg grundfæstede Jorden? forkynd det, om Du kjender Forstand. Hvo haver sat dens Maal, dersom Du kjender det? Eller hvo har udstrakt Snoren over den? Hvorpaa er dens Piller nedsænkte? eller hvo lagde dens Hjørnesteen? Da Morgenstjernerne sang tilsammen, og alle Guds Sønner jublede af Glæde?“ Job. 38, 4—7. Atter, Johannes siger: „De skulle forundre sig, som boe paa Jorden, de, hvis Navne ikke er skrevne i Livsens Bog fra Verdens Grundvold blev lagt.“ Aabenb. 17, 18.

Aanden udgaaer fra Gud, og er evig; derfor siger Salomon, da han taler om Døden: „Da skal Støvet vende tilbage til Jorden igjen, hvor den var før, men Aanden til Gud, som gav den.“ Præd. 12, 7. At Aanden er evig, er meget tydeligt af Skriften; Jesus bad til sin Fader og sagde: „O Fader! herliggjør Du nu mig, hos Dig selv, med den Herlighed, som jeg havde hos Dig før Verden var.“ Joh. 17, 5. Her taler Jesus om en Tilværelse, før han kom her, om en Herlighed han havde hos sin Fader, før Verden var. Christus existerede altsaa før han kom her og tog et Legeme. Atter siger Jesus: „Jeg har aabenbaret dit Navn for de Mennesker, hvilke Du har givet mig af Verden, de vare dine, og Du gav mig dem.“ Joh. 17, 6.

Lad os see hvad Apostelen Paulus siger om denne Gjenstand. „Lovet være Gud og vor Herres Jesu Christi Fader, som velsignede os med al aandelig Velsignelse i det Himmelske i Christo; ligesom han udvalgte os i ham, førend Verdens Grundvold blev lagt.“ Ephes. 1, 3. 4. Christus var altsaa til, hos sin Fader, før Verden var, og de Hellige existerede i, eller med ham. Hvilken Deel? deres Legemer? Nei, men deres Aander. Atter, Mennesket existerer efter at det gaaer bort herfra. Det

er unødvendigt at sige Noget om Aandens Liv efter Legemets Død, eller om Opstandelsen, da disse Punkter er saa almindeligt bekjendte og troede. Paulus siger: „Haaber vi alene paa Christus i dette Liv, da ere vi de elendigste af alle Mennesker. Men nu er Christus opstanden fra de Døde, og er bleven den Førstegrøde af de Hensovede. Thi efterdi Døden kom ved et Menneske, er og de Dødes Opstandelse kommen ved et Menneske." — — — — „Basunen skal lyde, og de Døde skulle opstaae uforkrænkelige, og vi skulle forandres; thi det bør dette Forkrænkelige at iføres Uforkrænkelighed, og dette Dødelige at iføres Udødelighed, da opfyldes det Ord, som skrevet er: Døden er opslugt formedelst Seier." 1. Corinth. 15, 19—21. 52—54.

Dersom da Mennesket er et evigt Væsen, som kom fra Gud, og existerer her en kort Tid, og vil vende tilbage igjen, er det nødvendigt, at det kjender noget om Gud og hans Regjering. Thi det har at gjøre med ham, ikke alene i Tiden, men i Evigheden, og hvadsomhelst et Menneske kan være skikket til at gjøre, eller hvormeget han kan rose sig af sin egen Dygtighed, gives der dog Ting, han ikke har nogen Magt over. Han kom ind i denne Verden uden sin egen Medvirken, han vil komme til at forlade den, hvad enten han ønsker det eller ikke, og han vil ligeledes, nødvendigviis, komme frem i en anden Verden. Han er bestemt, dersom han benytter Leiligheden, til høiere og større Velsignelser og Herlighed, end der er forbunden med denne Jord i dens nærværende Tilstand; og derfra opstaaer Nødvendigheden af Styrelsen af en høiere Magt, og et overlegent Fornuftvæsen, for at han ikke skal komme til at spille en Nars Rolle her, og sætte sin evige Velfærd paa Spil; men at hans Forstand maa blive tildeelt efter hans Stilling; at hans Handlinger her maa have Hensyn til hans fremtidige Bestemmelse, at han ikke skal synke ned i Syndens og Nedværdigelsens Smuds, og besmitte sig selv med Fordærvelse; at han kan staae reen, dydig, fornuftig, ærefuld, som en Søn af Gud, og anholde om, og være ledet og styret af sin Faders Raad. Da vi nu har sagt saameget om denne Gjenstand, vil vi fortsætte vor Undersøgelse endnu videre, og dernæst spørge: Hvad er vort Forhold til Gud? For at besvare dette, vil jeg kortelig bemærke, at den Stilling vi staaer i til ham, er en Søns. Adam er vore Legemers Fader, Gud er vore Aanders Fader. Jeg veed der er nogle, som er i den Vane, at betragte Gud som et Uhyre, man kun kan frygte, kjendt kun i Jordskjælv, Orkaner, Torden og Storm, og at der er noget mørkt og sørgeligt forbunden med at tjene ham. Er dette saaledes, da kommer det fra Menneskene, ikke fra Gud. Er der noget Bedrøveligt i noget af det Gud har gjort? Lad os vende os hvor vi vil, og vi vil see Harmoni, Elskværdighed, Livlighed og Skjønhed.

Forsynets Velsignelser blev skabte for Mennesket, og til hans Nydelse, han er stillet som Hoved for Skabningen. For ham overstrømmer Jorden med den rigeste Overflødighed; den gyldne Sæd, den søde Frugt, den fortrinligste Viin; for ham bedækker Urter og Blomster Jorden, udgyder deres krydrede Vellugt, og udfolder de-

res glimrende Skjønhed; for ham frembyder den stolte Hest sin Ryg, Koen giver ham Mælk, Bien sin Honning; for ham afgiver Faaret sin Uld, Bomuldsbusken sine Duun, og Ormen sin Silke. For ham knoppes og blomstrer Buske og Viinranker, og Naturen iklæder sig sin rigeste Dragt; den rislende Strøm, den rene Kilde, den krystalklare Flod flyder for ham, hele Naturen udfolder sin rigeste Yndighed, og indbyder ham til at deeltage i dens Glæde, Skjønhed og Uskyldighed, og at tilbede dens Gud.

Tal om Melancholie i at frygte Gud, og tjene ham! Det er Verdens Fordærvelse, som har gjort Menneskene ulykkelige, og Religionens Fordærvelse har gjort den sørgelig, dette er Elendigheder, indsatte af Menneskene, ikke Velsignelser fra Gud. Tal om Bedrøvelse i Fuglenes Qvidren, i Hestens Vrindsken, i Lammets eller Kalvens Leeg, i Blomsternes Skjønhed, i nogen af Naturens Gaver, eller rige Pragt, eller i Gud, som gjorde dem, eller i hans Tjeneste?

Der er atter Andre, der stiller Herren i en saa umaadelig Afstand, at det gjør vor Nærmelse til ham næsten umulig; men dette er en overtroisk Tanke, thi vor Fader lytter til sine Børns Raab, tæller Haarene paa deres Hoveder; og Skriften siger: „en Spurv falder ikke til Jorden, uden han veed det.“ Han taler til sine Udvalgte og siger: „Den, som rører ved Eder, rører ved min Øiesteen.“ Sach. 2, 12. Han er vor Fader; og derfor lærer Skriften os at bede: „Vor Fader, Du som er i Himmelen.“ Paulus siger: „Have vi tilmed havt vore kjødelige Fædre til Optugtere og bevaret Frygt for dem, skulde vi da ikke meget mere være Aandernes Fader underdanig, og leve?“ Hebr. 12, 9. Vi har saaledes baade en timelig og en aandelig Fader, og derfor er han saa omhyggelig for vor Velfærd og ønsker vor Lyksalighed. Jesus siger: „Om en Søn beder om Brød, vil Faderen istedetfor Brød give ham en Steen? eller om han begjærer en Fisk, vil han give ham en Slange? Om da I, som er onde, forstaaer at give Eders Børn gode Gaver, hvor meget mere skal Eders Fader, som er i Himlen, give gode Gaver til dem, som bede ham.“

Hvilken behagelig Betragtning for hans Tjenere at holde sig nær til deres himmelske Fader, som til den kjærligste jordiske Fader, og bede om Velsignelser, ligesom en Søn vilde bede om Brød, og være sikker paa at faae. Derfor modtog de Trofaste i Apostlenes Dage en Aand, hvormed de kunde sige: „Abba, Fader,“ eller Fader, Fader. Hvilket dyrebart Slægtskabsforhold! og dersom Verden kunde forstaae det, hvor gladelig vilde de ikke underkaste sig hans Formynderskab, og fordre en Faders Velsignelser, og søge hans Viisdom og Regjering; men Satan har forblindet Verdens Øine, og de kjender ikke de Ting, som tjener til deres Fred.

(Fortsættes.)

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de Januar.

Vi ventede i dette Nummer at kunne give den statistiske Rapport for det sidste Halvaar af 1856; men som vi endnu mangler nogle af Rapporterne, seer vi os nødte til at opsætte det til næste Nummer. Vi haaber, at Conference Præsidenterne vil være mere accurate med Indsendelsen en anden Gang.

Af de allerede indløbne Rapporter seer vi med Glæde og med Taknemmelighed til vor himmelske Fader, at Fremgangen af Herrens Værk i de forskjellige Dele af Missionen, naar alle Omstændigheder, hvorunder Missionærerne arbeider, tages i Betragtning, ikke har været ringe. Mange, som har lyttet til Sandheden og adlydt Begyndelseslæren i Christo, som er Tro, Omvendelse, Daab ved Begravelse i Vandet til Syndernes Forladelse, Haandspaalæggelse for den Hellig Aands Gave og Opstandelsen til et nyt Levnet, har modtaget et levende Vidnesbyrd, som Ingen kan berøve dem, at Evangeliet, saaledes som det forkyndes af de Sidste Dages Helliges Kirke, er Sandhed, at det sande Præstedømme med dets forskjellige Afdelinger af Apostler, Propheter, Evangelister, Hyrder og Lærere, er atter gjengivet Jorden, og er fuldstændigt organiseret til Embedernes Forvaltning, til Guds Børns Fuldkommengjørelse, til Israels Indsamling, til Zions Opbyggelse og Folkets Beredelse for Messiæ anden og herlige Tilkommelse og Indførelsen af den Retfærdigheds Regjering, som skal forberede denne Skabelse til at taale Faderens Nærværelse og den celestiale Herlighed. Uanseet at denne Lære kan bevises ved de hellige Skrifter at være sand, møder den dog den Modstand, som det aabenbarede Evangelium altid har mødt i hvilkensomhelst Tidsalder, da det har behaget Gud at kalde paa Menneskenes Børn ved hans sande Befuldmægtigede, kaldte og ordinerede ved himmelske Sendebud. Enhver sand Prophet, der er opreist, er altid af sin Samtid kaldet en falsk, og er bleven forfulgt, forhaanet og tilsidst dræbt, endskjøndt de, der har forøvet disse Ting, har paaberaabt sig at agte og troe paa afdøde Propheter. Den samme Slægt, der har prydet afdøde Helliges og Propheters Gravsteder, bygget Templer til deres Ære, opreist Billedstøtter til deres Ihukommelse, har ikke før hørt Røsten af en levende Prophet, der har forkyndt dem et Budskab fra Herren, end det almindelige Skrig har lydt „en falsk Prophet, en Bedrager, en Forfører, bort med ham!“ De har ikke engang givet sig Tid til at eftertænke eller ranrage Sandheden af et saadant Budskab, men ligefrem forkastet det uden videre. Ikke før havde Herren kaldet paa Joseph Smith ved sin Engel, opreist ham til at være en Prophet for denne Slægt, paalagt ham at over-

sætte og udgive Evangeliets Fylde — Mormonsbog — ved den Hellig-Aands Gave og Urim og Thummim, ordineret ham ved himmelske Sendebud til den første Apostel og Grundlægger af Jesu Christi Kirke af Sidste Dages Hellige, end Hadet og Forbittrelsen opvaktes, Forfølgelsen rasede og efter at han havde været fængslet og forhørt 39 Gange uden at befindes skyldig i nogen Brøde, blev han tilsidst myrdet af saakaldte Christne, der havde sværtet deres Ansigter for ikke at blive kjendte. Den amerikanske Nation er ansvarlig for denne Skjændselsdaad, thi Morderne blev ikke alene ikke trukne til Ansvar eller afstraffede; men man tillod endog, at de Hellige blev drevne fra deres egne Huus og Hjem, uden lovlig Aarsag og uden Erstatning, og overgivne til at omkomme af Mangler paa de øde Sletter i det fjerne Vesten, og alt dette for deres Religions Skyld, fordi de havde adlydt Kaldelsen fra Gud og antaget det evige Evangelium. Er dette Værk derved bleven tilintetgjort? Nei, flere hundrede Tusinder har annammet det, og fordi det er den Almægtiges egen Gjerning, har det udspredt sig, og vil vedblive at udsprede sig til alle Stammer, Tungemaal og Folk; thi „dette Riges Evangelium skal forkyndes til et Vidnesbyrd for alle Folk førend Enden kommer.“ Den amerikanske Nation saavelsom alle, der modsætter sig dette Værk, vil tilsidst komme til Overbeviisning om, at det er Herrens egen Gjerning, thi der vil vorde „en Betalingsdag for Zions Trætte,“ da han vil gaae i Rette med Jordens Nationer, fordi de have forkastet hans Budskab, og ligesom Jøderne, „*der ikke vilde have Jesus til at herske over sig,*“ paadrog sig Guds Mishag og strenge Tugtelse, saaledes vil Herren ogsaa gaae i Rette med Folkene, indtil de anerkjender hans Grundsætninger, som ene og alene er istand til at frelse dem. „Salige ere de, som hades og udstødes og bespottes og hvis Navn forkyndes som ondt for Menneskens Søns Skyld, og som bliver trofaste indtil Enden, de skal arve Livets Krone.“ Stor er de Helliges Forjættelse, herlig er deres Lod, som er bleven kaldte til at deeltage i det store Arbeide at opreise det Rige, som skal bestaae evindelig; stor er deres Forpligtelse imod Gud, imod sig selv, og imod deres Medmennesker, fordi han har kaldet dem ud af Mørket til sit underfulde Lys og givet dem det skjønne Privilegium at gaae foran i Striden og berede Veien for den Retfærdigheds Konge, som vil komme og hjælpe sine Hærskarer i Kampen mod *denne Verdens Fyrste*, der tilsidst skal bindes og udkastes, og ikke længere faae Herredømmet over Menneskenes Børns Hjerter, og lede dem fangne bort til Fordærvelsen. Gaaer fremad, I Pagtens Børn, og glæder Eder over, at Sandhedens Grundsætninger vil seire, Menneskene vil lære at elske Gud og tjene ham og sætte Priis paa *Mormonismen.*

Om Bibelens Oversættelse.

Af Ældste Appleby.

(Fra the „Mormon.“)

New York den 19de October 1856.

Til Udgiveren af the Mormon:

Min kjære Herre! Ved at gjennemsee *Tribunens* Spalter for nogle Dage siden, blev jeg vaer følgende Paragraf, nemlig:

„*Revision af Bibelen.* Revisionen af den nærværende engelske Bibeloversættelse fortfarer at tiltrække sig betydelig Opmærksomhed i England. *The London Times* har publiseret to lange Breve fra hans Ærværdighed Dr. Cumming, som i sit andet Brev sammenligner ved Uddrag den authoriserede Oversættelse med den Douai eller Rheims Oversættelse, med det unitariske forbedrede Testament, og med nogle af de nyeste af det amerikanske Bibelselskabs Udgaver, og slutter med at sige, at foruden at fremvise literær Underordnethed, er den Douai eller Rheims Oversættelse inspireret ved en romersk Partiskhed, den nye amerikanske Bibelselskabs Oversættelse ved en babtistisk eller rationalistisk Partiskhed, og den „forbedrede Oversættelse“ ved en unitarisk Partiskhed.“

Af det Forgaaende forstaaer vi, at den religiøse Verden nu for Tiden er ikke tilfreds med den „*gode gamle Bibel,*“ for hvilken de har paastaaet at have en saadan Agtelse og Ærbødighed. Men ethvert „*populært Samfund,*“ maa have en særskilt Oversættelse, lempet efter deres „*lænkebindende og blindt eensidige Troesbekjendelser*“ og særegne Lærdomme, derved „*forvendende Skrifterne til deres egen Fordærvelse.*“ Saaledes maa Babtisterne, Unitarierne og Presbyterianerne hver for sig have en „*forbedret Oversættelse,*“ enhver „*authoriseret*“ ligesom den romerske. En Oversættelse bøiet efter den *catholske Kirkes,* en anden efter *Baptisternes* og en tredie efter *Unitariernes Anskuelser* osv.

I Sandhed den religiøse Verden for nærværende Tid og for Aarhundreder tilbage kunde ligesaavel have undværet Trefjerdedele af den nærværende Bibel foruden hvad de allerede har forkastet, og endda have overflødigt Mere end de troer eller udøver. Det Gamle Testamentes Skrifter er af ingen Nytte eller Gavn for dem, eftersom de troer, at de er opfyldte, og at de Profetier, som de indeholder, aldrig vil komme til at skee — at „*Samlingen af de canoniske Skrifter**) *er fuld,*“ at Gud aldrig mere vil tale til Mennesket fra Himlene — at alt, hvad vi behøver i denne oplyste Tidsalder, er en liden Stump af Historie om hvad de gamle Hellige modtog og nød i de „*mørke Tidsaldre*“ og hvilket „*nu er afskaffet og ikke længere behøves i denne oplyste Tidsalder for evangelisk Frihed!*

Men det er ikke saa med Guds Hellige, de ønsker al den Sandhed, som er bleven aabenbaret, af

*) Det er saadanne, som de uinspirerede Lærde har dömt at være inspirerede.

den Sandhed, som aabenbares, og al den Sandhed, som Gud skulde behage at aabenbare, og de troer, at Bibelen indeholder kun en liden Deel af Guds Sandheder og Aabenbaringer til Mennesket; thi, som Propheten Nephi siger i Mormons Bog: „*At den fordærvede og vederstyggelige Kirke, al Jordens Hore, har bevirket, at mange af de tydeligste og ypperligste Ting er bleven borttagne.*"

Vi er endnu mere forundrede over den christne Geistligheds intetsigende og taabelige Fremgangsmaade, naar vi overveier, at de, i deres Forsøg paa at modarbeide Mormons Bog, henviser til Johannes Yttring i det sidste Capitel af Aabenbaringen: „Dersom Nogen lægger Noget til disse Ting, da skal Gud lægge paa ham de Plager, som ere skrevne i denne Bog. Og dersom Nogen tager Noget bort fra *denne Propheties Bogs* Ord, da skal Gud borttage hans Deel af Livsens Bog," osv.; derved blotstillende deres fuldkomne Uvidenhed og indskrænkede Begreb. Johannes hensigtede til *denne Propheties Bog*, og ikke til nogen anden. Han blev befalet at skrive, hvad han saae, i en Bog, see Aabenb. 1 C. 11te V. Forbandelsen har ogsaa udtrykkeligen Hentydning til „*denne Prophetie*," og forhindrer ikke Gud fra at tilføie eller give flere Aabenbaringer til hvilkensomhelst Tid. Endvidere skrev Johannes sit Evangelium længe efter at han skrev sin Aabenbaring; det „lagde ikke Noget til," (intet *Menneske* skulde lægge Noget til,) ei heller blev Aabenbaringen samlet med andre Skrifter førend lang Tid efter at den var given.

Her vil jeg spørge, i hvilken Stilling er den religiøse Verden, efter det Foregaaende, har de ikke føiet deres egne Meninger og Mellemsætninger til Skrifterne? Har de ikke i deres Oversættelser „*taget bort de tydeligste og ypperligste Ting?* Visselig de har. Hvor latterligt synes det ikke, at uinspirerede Mænd, som fornegter Inspirations- og Aabenbarings-Aanden, ved deres egen Viisdom fordrister sig til eller foretager sig at oversætte, forklare, eller give Meningen af hvad Propheter, Seere og Apostler saae og skrev, da de var iførte med den Almægtiges Aand, „og talte som de var drevne af den Hellig-Aand," „*og Vidnesbyrdet om Jesus er Prophetiens Aand.*" Men de har foretaget det uden at troe Skriften, som siger: „*Ikke mange Vise, ikke mange Mægtige er kaldte, men det for Verden Daarlige udvalgte Gud for at beskjæmme de Vises Viisdom,*" og „*Ingen kjender de Ting, som er af Gud, uden ved Guds Aand.*" Derfor skeer det ikke ved den Viisdom, som erholdes ved Seminarier og Universiteter, thi den kjender ikke Gud, ei heller hans Ord, eller den ægte Oversættelse deraf.

Herfra skriver sig Atheisternes og de Vantroes Hentydninger til Bøger, som er udeladte, og til de Sprogfeil og Modsigelser, som findes i den nærværende Bibeloversættelse, hvilke kommer deraf, at Oversætterne ikke har havt Guds Aand, som ransager de dybe Ting af hans Ord, og adskiller Sandhed fra Vildfarelse.

Ved at henvise til Skrifterne finder vi følgende Bøger omtalte i det Gamle og Nye Testamente, men som ikke findes i Bibelen, nemlig:

„Herrens Stridsbog," 4 Mose B. 21, 14.

„Den Oprigtiges Bog,“ Josva 10, 13. — 2 Sam. 1, 17. 18.

„Salomo Handelers Bog,“ 1 Kong. 11, 41.

„Samuels, den Seers, og Nathans, Prophetens, og Gads, den Seers Handeler,“ 1 Krønik. 29, 29.

„Ahiæ, den Siloniters, Prophetie, og Jeddi, den Seers, Syner,“ 2 Krønik. 9. 29.

„Semajæ, Prophetens, Bog,“ 2 Krønik. 12, 15.

„Iddo, Prophetens Historie,“ 2 Krønik. 13, 22.

„Jehu, Hanani Søns, Handeler,“ 2 Krønik. 20, 34.

„Kongernes Bogs Historie,“ 2. Krønik. 24, 27.

„Ussiæ Handeler,“ 2 Krønik. 26, 22.

„Manasse Handeler, skrevne iblandt de Seeres Handeler,“ 2 Krønik. 33, 18. 19.

„Israels klagelige Sange blev skrevne, men findes ikke,“ 2. Krønik. 35, 25.

„Urias, Semajæ Søns, Prophetie,“ Jerem. 26, 20.

„Brevet til de Corinthier,“ 1. Cor. 5, 9.

„Brevet angaaende den fælles Frelse,“ Judæ 3 V.

„Enochs Prophetie,“ Judæ 14 V.

„Mange Evangelier,“ Luc. 1, 1. 2.

Her har vi ikke mindre end sytten Bøger, henviste til, som indeholder Seeres og Propheters Skrifter, Evangelier osv., og som er borttagne og udeladte af en fordærvet Kirke og uinspirerede Mænd. Vi finder ogsaa nogle løierlige Sprogfeil, uanseet al deres roste Lærdom. Som Exempler vil jeg anføre: „Og de hørte den Herres Guds Røst, *som gik* i Haven.“ 1 Mose B. 3, 18. „Og Herren slog Folket, fordi de havde *gjort* den Kalv, som Aaron havde *gjort*,“ 2 Mose B. 32, 35. „Jesus satte sig paa Aseninden *og* Føllet,“ Matth. 21, 7. Ligeledes Hebr. 7, 3. hvor en uvidende Oversætter lader Paulus sige, at Melchisedek „var uden Fader, uden Moder, uden Slægtregister, havende hverken Dages Begyndelse eller Livs Ende.“ Paulus havde ikke mindste Hentydning til Melchisedek, men til Præstedømmet, som han havde; thi i det næste Vers siger han: „Betragter dog, hvor stor denne *var* osv. See ogsaa 1 Mose B. 14, 18. 19.

See ogsaa hen til Modsigelserne 1 Mose B. 22, 1.: „Gud fristede Abraham.“ See Jacob I, 13. „Gud fristes ikke af det Onde, men han frister heller Ingen.“ Atter: Joh. 8, 14. „Om jeg end vidner om mig selv, er mit Vidnesbyrd sandt.“ See Joh. 5, 31. „Dersom jeg vidner om mig selv, er mit Vidnesbyrd ikke sandt.“ Ogsaa Ap. Gj. 9, 7. „Men de Mænd, som vandrede med ham, stode forfærdede, da de vel *hørte Røsten*, men saae Ingen.“ See Ap. Gj. 22, 9. „Men *hørte ikke hans Røst*, som talede til mig.“ Ligeledes 2 Sam. 24, 1. „Og han (Herren) tilskyndte David iblandt dem til at gaae og tælle Israel og Juda.“ See 1 Krønik. 21, 1. „Og Satan stod op imod Israel, og han tilskyndte David til at tælle Israel.“ osv. Alle disse Modsigelser er Frugten af *den verdslige Viisdom.*

(Fortsættes.)

Joseph Smiths Levnetslöb.

Februar, 1836. (Fortsat fra Pag. 111).

Løverdag den 6te. Sammenkaldte de Salvede for at modtage Beseglingen paa alle deres Velsignelser, Overpræsterne og Ældsterne i Raadsværelset som sædvanligen, de Halvfjerdsindstyve tilligemed de Tolv i det andet Værelse, og Biskopperne i det tredie. Jeg arbeidede med ethvert af disse Qvorumer i nogen Tid for at bringe dem i den Orden, som Gud havde viist mig, hvilken er følgende: Den første Deel at tilbringes i høitidelig Bøn for Gud, uden nogen Tale eller Forstyrrelse; og Slutningen med en Beseglingsbøn af Præsident Rigdon, hvorefter alle Qvorumer skulde raabe eenstemmigen et høitideligt „Hosianna“ for Gud og Lammet, med et Amen, Amen og Amen; og derpaa tager Alle deres Sæder og opløfter deres Hjerter i taus Bøn til Gud, og dersom Nogen erholder en Prophetie eller et Syn, da staaer han op og taler, saa at Alle kan blive opbyggede og glæde sig tilsammen.

Jag havde betydelig Umage med at faae alle Qvorumerne forenede i denne Orden. Jeg gik fra Værelse til Værelse gjentagne Gange og indskjærpede hvert Qvorum særskilt, hvad de skulde gjøre, forsikkrende dem, at det var overeensstemmende med Guds Villie, dog, uagtet alt mit Arbeide, følte jeg dog ved Aanden, medens jeg var i det østlige Værelse hos Biskops-Qvorumet, at Noget var galt i Ældsternes Qvorum i det vestlige Værelse, og jeg anmodede strax Præsident O. Cowdery og Hyrum Smith at gaae ind og see, hvad det var. Ældsternes Qvorum havde ikke iagttaget den Orden, jeg havde anviist dem, og blev paamindet derom af Præsident Don Carlos Smith, og mildt opfordrede at bevare Orden og vedblive i Bøn. Nogle af dem svarede, at de havde en Lærer af deres egne, og ønskede ikke at blive plagede af andre. Dette foraarsagede, at Herrens Aand unddroges, hvilket afbrød Forsamlingen og dette Qvorum tabte deres Velsignelse i en stor Grad,

De andre Qvorumer var mere omhyggelige, og de Halvfjerdsindstyves Qvorum nød et rigeligt Maal af den Hellig-Aand. Mange opstod og talte, bevidnende, at de var fulde af den Hellig-Aand, hvilken var ligesom Ild i deres Been, saa at de kunde ikke holde sig rolige, men var nødte til at raabe Hosianna for Gud og Lammet og Ære i det Høieste.

Præsident W. Smith, een af de Tolv, saae et Syn af de Tolv, og syv i Raad tilsammen i Gammelengland, og propheterede, at et stort Værk vilde blive gjort af dem i de same Lande, og Gud begyndte allerede at arbeide paa Folkets Hjerter.

Præsident Zebedee Coltrin, een af de Syv, saae et Syn af Herrens Hær. Og Andre var fyldte af Aanden og talte i Tungemaal og propheterede. Dette var en Frydetid, som længe skal erindres. Lover Herren.

Søndag den 7de. Bivaanede Forsamlingen den sædvanlige Time. Qvorumerne tog Sæde overeensstemmende med deres Embedsstilling i Kirken. Zions Biskop og hans Raadgivere benyt-

tede Formiddagen til Bekjendelse og Opmuntring. Kirtlands Biskop og hans Raadgivere betraadte Talerstolen om Eftermiddagen. Disse to Qvorumers Foredrag var meget interessante. Et Antal Anbefalingsbreve blev fremlagte og læste, en Votering blev tagen, og alle blev optagne i Kirken i Kirtland. Brød blev brudt og velsignet, og, medens det omdeltes, begyndte Præsident Rigdon at tale fra Ap. Gj. 2 C. og fortsatte omtrent 15 Minutter. Hans Beviisførelse var god. Vinen blev derpaa velsignet og omsendt, hvorefter Forsamlingen sluttedes.

Om Aftenen mødtes med Præsidentskabet i Trykkeriets Overværelse i Selskab med de Halvfjerdsindstyves Præsidentskab, for tillige at vælge andre Halvfjerdsindstyve. Velsignede een af Zionsbrødrene. Sluttede Forsamlingen og trak mig tilbage.

Mandag den 8de. Bivaanede Skolen den sædvanlige Time.

Læste om Eftermiddagen i Trykkeriets Overværelse med nogle af Brødrene. Besøgte om Aftenen Hr. Seixas i Selskab med Præsidenterne Rigdon og Cowdery. Han samtalede utvungent, og er en interessant Mand. Ældste Parrish, min Skriver, modtog min Journal igjen. Hans Helbred er saavidt forbedret, at han troer sig istand til, med Guds Velsignelse, at udføre sin Pligt.

Tirsdag den 9de. Tilbragte Dagen med at studere det hebraiske Sprog. Smukt Veir og Kaneføre. Hjemme om Aftenen.

Onsdag den 10de. Mødte Kl. 10 i Skoleværelset for at læse Hebraisk. Læste om Eftermiddagen i Trykkeriets Overværelse. Begav mig Kl. 4 til Skoleværelset i Templet for at gjøre nogle Anordninger angaaende Klasserne. Ved min Tilbagekomst blev jeg underrettet om, at Broder Hyrum Smith havde skaaret sig. Jeg begav mig øieblikkeligen til hans Huus og fandt ham slemt saaret i hans venstre Arm; han var faldet paa sin Øxe, som bevirkede et Saar, fire til fem Tommer langt. Doctor Williams syede det sammen og forbandt det, og jeg føler til at takke Gud, fordi det ikke er værre, og beder min himmelske Fader i Jesu Christi Navn at helbrede min Broder Hyrum og velsigne min Faders Familie, alle og enhver af dem, med Fred og Overflod og evigt Liv.

Torsdag den 11te. Bivaanede Skolen og læste Hebraisk med Morgenklassen. Tilbragte Eftermiddagen med at læse og fremlægge de ægyptiske Oldskrifter for dem, som besøgte mig, og Himlens Velsignelser har fulgt mig.

Fredag den 12te. Tilbragte Dagen med at læse Hebraisk og varetage mine huuslige Pligter og Kirkens Anliggender.

Jeg mødte i Selskab med de forskjellige Qvorumer i Skoleværelset i Templet om Aftenen, for at tage Ordinationssagen i Overveielse. Jeg gjorde nogle Bemærkninger angaaende Gjenstanden for vort Møde, hvilke var følgende: At Mange ønsker at blive ordinerede til Tjenesten, som ikke er kaldte, hvilket mishager Herren. For det Andet, Mange er allerede bleven ordinerede, som ikke burde have Embedsstillinger i Kirken, fordi de vanærer dem selv og Kirken, og paadrager os hastigen Forfølgelse, paa Grund af deres Nidkjærhed uden Kundskab. Jeg opfordrede Qvorumerne at tage nogle Forholdsregler for at ordne dette Anliggende. Jeg foreslog

nogle Bestemmelser og bemærkede til Brødrene, at Gjenstanden var nu fremstillet for dem og aaben til Overveielse.

Præsidenterne S. Rigdon og O. Cowdery, samt Ældste Martin Harris og Andre fremsatte deres Meninger om Sagen, og Beslutninger blev udkastede af min Skriver, der forrettede som saadan ved denne Leilighed, læste og forkastede. Det foresloges da, at jeg skulde diktere Beslutningerne, hvilket jeg gjorde, som følger:

1) Besluttet: At Ingen ordineres til noget Embede i Kirken, i denne Stav af Zion i Kirtland, uden det eenstemmige Votum af de forskjellige Authoriteter, som udgjør dette Qvorum, og som er beskikkede til at forhandle kirkelige Anliggender i nævnte Kirkes Navn, nemlig: Kirkens Præsidentskab og Raad, Lammets tolv Apostler, Kirtlands tolv Høiraadsmedlemmer; Zions tolv Høiraadsmedlemmer; Kirtlands Biskop og hans Raadgivere, Zions Biskop og hans Raadgivere, de Halvfjerdsindstyves syv Præsidenter, indtil anderledes er forordnet af de nævnte Qvorumer.

2) Og videre besluttet: At Ingen ordineres i nævnte Kirkes Grene udenom, med mindre de er anbefalede af de respective Grene af Kirken, hvortil de henhører, til en General-Conferenee, bestemt af Kirkens Overhoveder, og modtager deres Ordination af den Conferenee. De foregaaende Beslutninger samstemtes i af de Halvfjerdsindstyves Præsidenter.

Løverdag den 13de. Tilbragte Dagen med at læse Hebraisk.

Foranstaltede om Middagen Hest og Slæde til Pı ofessor Seias, som skulde kjøre til Hudson for at besøge sin Familie.

Kl. 1 Efterm. mødte de tolv Apostlers Raad i Herrens Huus og efter Bøn og Raadslagning, angaaende Beskaffenheden og Tjenligheden af de foregaaende Beslutninger, som blev foreslaaede i Raadet den 12te, blev det eenstemmigen afgjort at foreslaae følgende Forandring i den anden Beslutning (idet de var fuldkommen tilfredse med den første), nemlig: At Ingen ordineres til noget Embede i Grenene, hvortil de hører, men anbefales til en General-Conferenee, bestemt af dem, eller under deres Bestyrelse, som er i Pagtens og Lærdommens Bog betegnede som dem, der har Myndighed til at ordinere og indsætte alle Embedsmænd i Kirken udenom, og modtage deres Ordination af den Conferenee.

Thomas B. Marsh,
Præsiderende.
Orson Hyde,
W. E. Me Lellin,
Skrivere.

Søndag den 14de. Forrettede Daabsordinaneen før Forsamlingen.

Bivaanede Forsamlingen den sædvanlige Time. De Halvfjerdsindstyves Præsidenter udtrykte deres Følelser ved denne Leilighed, og deres Tro paa Mormonsbog og Aabenbaringerne, ligeledes deres fuldkomne Tillid til alle de Qvorumer, som er organiserede i de Sidste Dages Helliges Kirke. En behagelig Tid, Guds Aand hvilede paa Forsamlingen. Forvaltede Saeramentet og eonfirmerede et Antal, som er bleven døbte, og sluttede Forsamlingen.

Mandag den 15de. Bivaanede Skolen de sædvanlige Timer.

Tilbragte Eftermiddagen med læse Hebraisk og med at modtage og opvarte de Besøgende. Denne

Dag begyndte vi at oversætte det hebraiske Sprog, under Professor Seixas Veiledning; og han tilstod, at vi var komne videre, naar man tog Hensyn til Tiden, end nogen Klasse han hidtil havde læst med.

Tirsdag den 16de. Bivaanede Skolen den sædvanlige Time. Tog igjen fat paa vor Oversættelse og gjorde hurtig Fremgang. Mange kom for at see Herrens Huus og de ægyptiske Manuskripter, og at besøge mig. Overmaade koldt Veir og deiligt Kaneføre.

Onsdag den 17de. Bivaanede Skolen og oversatte med min Klasse som sædvanlig. Min Sjæl fryder sig i at læse Herrens Ord i Originalsproget, og jeg har bestemt mig til at fortsætte Studiet af Sprogene, indtil jeg opnaaer Færdighed i dem, dersom jeg tillades at leve saalænge. I alle Fald har jeg besluttet, saa længe jeg lever, at gjøre dette til mit Formaal; og med Guds Velsignelse skal det lykkes mig til min Tilfredshed.

Ældste Coe besøgte mig for at gjøre nogle Foranstaltninger angaaende de ægyptiske Mumier og Manuskripter. Han foreslaaer at leie et Værelse i John Johnsons Herbergersted, og udstille dem der Dag efter Dag paa visse Timer, saa at nogen Fordeel kunde drages af dem. Jeg samtykte i hans Begjæring, og bemærkede ikkun, at de maa behandles med Klogskab og Omhu, især Manuskripterne.

Kirtlands Høiraad mødte i Herrens Huus Kl. 6 Efterm. for at overveie Ordinationssagen, som blev lagt for Raadet den 12te dennes; og ligeledes den af de tolv Apostler foreslaaede Forandring den 13de. Efter at de Beslutninger, som blev dikterede af Præsident Smith, var drøftede, voteredes der eenstemmigen for at de skulde forblive ganske som de var, og den af de tolv Apostler foreslaaede Forandring forkastes.

Joseph C. Kingsbury,
Skriver.

(Fortsættes.)

Indbetalte Bogpenge.

J. C. Klingbeck	150 Rd.	- Mk.	- Sk.
J. C. Thomsen	75 —	- —	- —
R. Mikkelsen	235 —	- —	- —
N. Mortensen	62 —	- —	- —
C. C. A. Christensen	74 —	- —	- —
Summa	596 —	- —	- —

Indhold.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorentzens Gade Nr. 504, A. 5. Stuen tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Udgivet og forlagt af Hector C. Haight.
Trykt hos F. E. Bording.